

Măiestria creionului

Într-o după-amiază liniștită, un copil își privea bunicul scriind la birou. Era fascinat de cum cuvintele se așterneau pe hârtie, așa că îl întrebă cu ochii mari de curiozitate:

– Bunicule, ce scrii acolo? E o poveste care ni s-a întâmplat? Sau... poate scrii despre mine?

Bunicul zâmbi cald, își ridică ușor ochii din pagină și spuse:

– Da, scriu despre tine. Dar mai important decât povestea sunt lucrurile pe care le înveți de la creionul meu.

– De la un creion? Întrebă copilul, puțin confuz. Dar e doar un creion simplu...

– Așa pare, spuse bunicul. Dar dacă știi cum să-l privești, îți poate arăta cum să fii un om frumos pe dinăuntru. Vrei să-ți spun ce-am învățat de la el?

Copilul dădu din cap cu entuziasm, iar bunicul începu:

Unu. Poți face lucruri mari, dar niciodată singur. Întotdeauna este o Mână care te călăuzește, chiar dacă nu o vezi. Aceasta e mâna lui Dumnezeu – și El te va conduce mereu, cu dragoste.

Doi. Din când în când, trebuie să ascuți creionul. Nu-i place, îl doare, dar apoi scrie mai frumos. Și tu, dragul meu, vei trece prin momente grele. Dar dacă le primești cu răbdare, te vor face mai bun, mai clar, mai înțelept.

Trei. Creionul poate șterge greșelile. La fel și tu. Nu te teme să corectezi ce nu-i bine. A greși e omenesc. A repara – e un semn că vrei să mergi mai departe, pe drumul cel bun.

Patru. La creion nu contează culoarea sau forma lui, ci mina din interior. Acolo e puterea lui. La fel și la oameni: ceea ce contează cu adevărat este ce purtăm în inimă.

Și cinci. Oriunde scrii cu un creion, rămâne o urmă. Așa e și cu viața ta. Fiecare alegere, fiecare cuvânt, fiecare faptă lasă un semn. Ai grijă ce urme lași în urma ta.

Băiatul rămase tăcut, gândindu-se la cele cinci lecții. Apoi zâmbi larg și șopti:

– Cred că aș vrea să fiu și eu ca un creion.

Bunicul îi atinse ușor umărul și spuse:

– Și eu cred că vei fi.